

Justitsministeren: Efter Hs. Maj. Kongens Befaling skal jeg have den Ære at forelægge for det høie Thing: Forslag til Lov om Udøvelse af Lægevirkksomhed af uexaminerede Personer. Jeg skal i Henseende til Begrundelsen af dette Lovforslag tillade mig væsentlig at henvise til de Motiver, hvormed Lovforslaget ledsages; men nogle enkelte Bemærkninger ønsker jeg dog at gjøre allerede paa dette Tidspunkt. Det vil uden Tvivl være i frist Erindring, at denne Sag var Gjenstand for Behandling i sidste Sæssion, ligesom den ogsaa tidligere har været det, at man i Folkethinget havde vedtaget et Lovforslag, der gik ud paa at aabne en temmelig fri Afgang til Udøvelse af Lægevirkksomhed ogsaa for uexaminerede Personer, hvorimod Sagen her i dette Thing blev standstillet ved en saakaldet motiveret Dagsorden. Der maatte selvfølgelig være en stor Opfordring for Justitsministeren til at tage hele dette Forhold under Overveielse, da det viste sig, at der her var Spørgsmaal om en Sag, der i høieste Grad interesserede ikke blot den ene Afdeling af Repræsentationen, men Repræsentationen i sin Helhed, ligesom der ogsaa ad anden Veie er kommet til Justitsministeriet forskjellige Data, som tyde paa, at man rundt om i Landet i de mest forskjellige Kredse skænker denne Sag en ganske særegen Opmærksomhed. Jeg havde Leilighed til saavel i det andet Thing som her at udtale min Opfattelse af Sagen, som jo navnlig gik ud paa, at det var forbundet med meget store Betenkeligheder at røkke ved den nugsældende saakaldte Kvassalovgivning. Jeg udtalte, at jeg vilde føle mig mest tilskyndet til at gaa ind paa en saadan Ændring, eller om man vil Tydeliggjørelse, af den bestaaende Lovgivning, som Landsthinget nogle Aar tidligere havde udtalt sig for ved Behandlingen af et Lovforslag, der blev forelagt af Regjeringen i Sæssionen 1867—68, men at der maatte dog vilde være Anledning til at gaa noget videre i en Retning, som jeg tillod mig at antyde. Det fremgik imidlertid tilstrækkelig tydeligt af de Forhandlinger, der fandt Sted i afvigte Sæssion ogsaa i dette Thing, og særligt af den Dagsorden, der blev vedtagen, og af den Motivering, hvorpaa Dagsordenen støttedes, at man ogsaa her i Thinget var af den Formening, at det i alt Fald fortjente den omhyggeligste Overveielse, om man ikke kunde og burde gaa noget videre, end der saaledes var blevet antydet af Justitsministeren og tidligere anbefalet af det erede Landssting selv. Ved den Overveielse, som siden Afslutningen af forrige Rigsdagsamling har fundet Sted i Justitsministeriet under de Forhandlinger, der ere blemne førte, navnlig ogsaa med det kongelige Sundhedskollegium, er jeg nu for mit Bedkommende kommen til det Resultat, at jeg i og for sig vilde ønske det for at være det mest Tilraadelige at stille sig væsentlig paa det Standpunkt, som ogsaa tidligere er blevet indtaget af Landsthinget og anbefalet

ogsaa af mig som Justitsminister, med andre Ord, jeg vilde i og for sig finde det mest tilraadeligt at indskrænke en Lov til de to første Paragrafer af det Lovforslag, som jeg har den Ære at forelægge for Landsthinget. Jeg maatte imidlertid kunne sige mig selv, at et Lovforslag, saaledes begrændset, neppe vilde finde noget Bifald hos Repræsentationen hverken i den ene eller i den anden Afdeling, idet man neppe vilde finde sig fyldestgjort ved et Lovforslag, der ikke gik videre, og jeg ansaa det derfor som min Pligt at overveie, om ikke de Betenkeligheder, som jeg for mit Bedkommende havde høret og nærede ved at gaa videre, maatte kunne fjernes ved Tilveiebringelsen af særegne Garantier og særegent Tilsyn. Det har bestandigt været min Overbevisning og er ogsaa fremdeles blevet mig klart, at man ikke vil kunne indrømme en saadan Frihed som den, der ber er Tale om, altsaa Frihed for uexaminerede Personer til at øve Lægevirkksomhed, uden at man samtidigt maa undergive en saadan Frihed Tilsyn og Indskrænkning. Man har tidligere paa Rigsdagen almindelig anerkjendt, at Friheden maatte være begrændset, at den Frihed for Individerne, der skulde være det væsentligste Motiv til at indrømme det, hvormed der her er Tale, umuligt kunde føre dertil, at man udsatte Samfundet eller større Kredse af Samfundet for de største Fæjer. Derfor har man bestandigt anerkjendt, ogsaa i det andet Thing, at, om ogsaa der gaves uexaminerede Personer Frihed til at øve Lægevirkksomhed, maatte denne Ret dog være begrændset navnlig saaledes, at man unddrog herfra Alt, hvad der staa i Forbindelse med Behandlingen af smitsomme Sygdomme og med saadanne Sygdomme og Abnormiteter, at der kunde befrygtes at fremkomme enten Fjæstelser eller i alt Fald let Afgang til skule de største, Samfundet mest truende Forbrudelser. Jeg skal føie til, at man ogsaa hidtil har været enig om at anerkjende, at en Begrændsning og Indskrænkning er nødvendig, forsaavidt der bliver Spørgsmaal om Anvendelsen af Midler, der i og for sig ere af en saa virksom Natur, at deres urigtige Brug kunde udsætte for de allerstørste Fæjer. Men efter min Formening er det ikke nok at blive staaende ved saadanne Indskrænkninger eller Begrændsninger. Et virksomt Tilsyn kan ikke undværes, og det er navnlig denne Side, som forekommer mig at have været meget lidet tilfredsstillende, udført i de tidligere Lovforslag. Det gaar ikke an paa et Omraade som dette at opstille visse Regler, visse Indskrænkninger, naar ikke samtidigt Forholdet ordnes saaledes, at det bliver muligt at føre Tilsyn med, at disse Regler og disse Indskrænkninger ikke tilsidettes og krænkes. Der maa gives Bestemmelser, hvorefter man for det Første fra Kredsen af de Personer, der skulle være berettigede til at øve Lægevirkksomhed, udelukker saadanne, der nærmest maa sættes i Klasse med